



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 569/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, Dukelská 927/7-3, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 2 T 43/2013-519 z 27. júla 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom a uznesením č. k. 2 T 43/2013-568 z 27. augusta 2019 vydaným predsedom senátu a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) č. k. 2 T 43/2013-519 z 27. júla 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom a uznesením č. k. 2 T 43/2013-568 z 27. augusta 2019 vydaným predsedom senátu (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako advokát opatrením okresného súdu č. k. 0 Tp 991/2012-3 z 10. novembra 2012 ustanovený za obhajcu obvinenému [REDAKOVANÉ] v tom čase stíhanému pre zločiny lúpeže spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Po vynesení konečného rozhodnutia v merite veci – rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 43/2013-413 z 3. marca 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To 49/2014-430 z 27. mája 2014 sťažovateľ podaním z 11. júna 2014 požiadal okresný súd o priznanie trov obhajoby v predmetnej trestnej veci, ktoré vyčíslil na sumu 10 637,09 €. Okresný súd uznesením č. k. 2 T 43/2013-519 z 27. júla 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom priznal sťažovateľovi odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 8 065,19 €. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej predseda senátu okresného súdu rozhodol uznesením č. k.

2 T 43/2013-568 z 27. augusta 2019 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov zamietol.

3. Sťažovateľ je presvedčený, že označenými rozhodnutiami okresného súdu „došlo k extrémnemu zásahu do môjho základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), ako aj k neprípustnému zásahu do ďalších základných práv uvedených nižšie a že napadnuté uznesenia porušovateľa sú z ústavného hľadiska neakceptovateľné.“.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o trovách obhajoby „postupoval svojvoľne, v rozpore s príslušnými právnymi normami advokátskej tarify, upravujúcimi nároky advokáta na odmenu a príslušné náhrady, neaplikoval právne normy advokátskej tarify na vec sa vzťahujúce (napr. § 14 ods. 6) a ak ich v niektorých prípadoch aplikoval, nesprávne, ústavne nekonformné tieto interpretoval (napr. § 17 ods. 1), jeho rozhodnutie trpí prepíatym formalizmom (napr. v časti rozhodovania o náhradách za stratu času obhajcu cestou z Považskej Bystrice do Prievidze a späť) a je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, zaužívanou súdnou praxou a ustálenou judikatúrou všeobecných súdov.“.

5. V podstatnom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zhrnul svoje námietky, ktorými poukazuje na nesprávne závery, ku ktorým dospel vyšší súdny úradník, ako aj predseda senátu v napadnutých uzneseniach (identické s námietkami uplatnenými v sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom), a to konštatovaním, že okresný súd:

„1. nesprávne ustálil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 na sumu 127,16 € a v roku 2013 na sumu 130,16 €,

2. nesprávne ustálil výšku náhrady za stratu času za každú začatú polhodinu v roku 2012 na sumu 12,71 € a v roku 2013 na sumu 13,01 €,

3. nesprávne mi nepriznal náhradu za stratu času z AK v Považskej Bystrici do Prievidze a späť v dňoch 23.11.2012, 11.12.2012, 19.12.2012, 21.12.2012, 5.2.2013, 6.2.2013, 11.2.2013, 22.3.2013, 19.4. 2013, 26.7.2013, 4.9.2013, 4.11.2013, 16.12.2013, 3.2.2014, 17.2.2014, 3.3.2014 za 6 polhodín, ale iba za 5 polhodín,

4. nesprávne mi nepriznal náhradu za stratu času z AK v Považskej Bystrici do Prievidze a späť v dňoch 23.1.2013, 24.1.2013 za 8 polhodín, ale iba za 5 polhodín,
5. nesprávne mi priznal odmenu len vo výške 1/2ice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkony právnej služby zo dňa 27.11.2012 - žiadosť o prepustenie z väzby, zo dňa 6.12.2012 - žiadosť o zopakovanie vyšetrovacích úkonov, zo dňa 7.2.2013 - návrh na doplnenie vyšetrovania a zo dňa 3.4.2013 - návrh na vykonanie dôkazov,
6. nesprávne mi nepriznal odmenu a k nej patriace náhrady za úkon právnej služby, a to za účasť pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania zo dňa 18.2.2013 na OR PZ Prievidza,
7. nesprávne mi priznal odmenu len vo výške 1/24 základnej sadzby tarifnej odmeny za úkony právnej služby zo dňa 22.3.2013 a zo dňa 17.2.2014 - účasť na neverejnom zasadnutí, keď vychádzal z právnej normy § 12 ods. 1 cit. vyhl., ktorá sa na túto trestnú vec nevzťahuje,
8. nesprávne mi nepriznal odmenu a k nej patriace náhrady za úkon právnej služby, a to za návrh na opravu výroku o vine zo dňa 19.3.2014,
9. nesprávne mi nepriznal odmenu a k nej patriace náhrady za úkony právnej služby, a to za ďalšie porady s klientom v ÚVTOS a ÚVV Ilava v dňoch 28.11.2012, 4.1.2013, 19.2.2013, 28.3.2013, 2.4.2013, 24.7.2013, 18.9.2013, 5.2.2014, 17.2.2014 a 18.3.2014.“

6. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza k už uvedeným bodom argumenty na podporu svojho tvrdenia o nesprávnosti záverov, ku ktorým okresný súd v rámci odôvodnenia napadnutých uznesení dospel.

7. Podľa sťažovateľa k porušeniu ním označených práv došlo „svojevôľou porušovateľa pri rozhodovaní, svojevôľou pri odôvodňovaní neúčelnosti a nehospodárnosti úkonov právnych služieb, prepiatym formalizmom, nesprávnou, ústavne nekonformnou interpretáciou aplikovaných právnych noriem, ktorou porušovateľ poprel význam a účel právnych noriem advokátskej tarify, extrémnym rozporom s princípom spravodlivosti, neaplikáciou právnych noriem na vec sa vzťahujúcich a aplikáciou právnych noriem, ktoré sa na vec nevzťahujú, nepreskúmateľnosťou rozhodnutia predsedu senátu porušovateľa, ktorý nereagoval na moju skutkovú a právnu argumentáciu uvedenú v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka porušovateľa, v dôvodoch tejto sťažnosti zo dňa

23.11.2018 a doplnení dôvodov sťažnosti zo dňa 31.1.2019 a na mnou predložené a označené dôkazy.“.

8. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie sťažovateľom označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu, napadnuté uznesenia zruší, vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a obdobne aj čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu, ktorým sťažovateľ vytýka ich arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť, svojvoľnosť a ústavnú nekonformnosť, a to z dôvodu nesprávneho výkladu a (ne)aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Napadnuté uznesenia sťažovateľ považuje za ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 2 T 43/2013-519 z 27. júla 2018

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

18. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ uznesenie okresného súdu z 27. júla 2018 napadol riadnym opravným prostriedkom.

20. Sťažovateľ teda využil svoje právo podať proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, o ktorej rozhodoval predseda senátu, ktorý bol zároveň oprávnený a aj povinný poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám sťažovateľa v prípade zistenia, že napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka z 27. júla 2018 došlo k ich porušeniu. Právomoc predsedu senátu rozhodnúť o opravnom prostriedku sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu okresného súdu z 27. júla 2018 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 2 T 43/2013-568 z 27. augusta 2019

22. Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého

vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96 alebo napr. III. ÚS 80/09, III. ÚS 251/09), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

23. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08, III. ÚS 580/2012) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúma rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona (v tomto prípade vyhlášky), ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

24. Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov týkajúcim sa problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu,

postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu označených základných práv, ktorých porušenie sa namieta, zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. Uvedené východiská možno plne uplatniť aj v prípadoch rozhodovania všeobecných súdov o odmene a náhrade hotových výdavkov a straty času advokátovi ako ustanovenému obhajcovi v trestnom konaní.

26. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry konštatuje, že námietky sťažovateľa odôvodňujúce porušenie jeho základných práv napadnutým uznesením predsedu senátu okresného súdu smerujú proti rozhodnutiu o priznaní mu odmeny za obhajobu, resp. proti určeniu jej výšky, čo sa v okolnostiach daného prípadu vo svojich dôsledkoch síce mohlo negatívne dotknúť sťažovateľa, avšak z hľadiska kritérií ústavnej udržateľnosti súdneho konania ich podľa názoru ústavného súdu nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietky proti procesnému postupu všeobecného súdu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej (m. m. III. ÚS 537/2015).

27. Po dôslednom preštudovaní odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu z 27. augusta 2019 bez potreby jeho citácie (vzhľadom na jeho rozsiahlosť a zároveň skutočnosť, že jeho obsah je sťažovateľovi známy) ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného predsedom senátu s odkazom aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom dali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd spravoval pri rozhodovaní o určení odmeny sťažovateľa za výkon obhajoby a náhrady jeho hotových výdavkov a za stratu času, a to aj s poukazom na jednotlivé námietky uplatnené sťažovateľom v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vydanému

vyšším súdnym úradníkom a citované v bode 5 tohto uznesenia (totožné s námietkami uplatnenými aj v ústavnej sťažnosti).

28. Rozhodnutia okresného súdu nevykazujú žiaden vnútorný rozpor a nepopierajú zmysel ani účel použitej právnej úpravy. Aplikácia a výklad príslušných ustanovení právneho predpisu vyšším súdnym úradníkom a následne predsedom senátu podľa názoru ústavného súdu preto nemohli neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, prípadne do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a ani do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnymi závermi okresného súdu v napadnutom uznesení vydanom predsedom senátu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012). Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

30. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia okresného súdu z 27. augusta 2019, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. S poukazom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu